

Egység az Őskeresztény egyházban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Apostolok cselekedetei 1:12-14; 2:5-13, 42-47; 4:32-37; 5:1-11; 2Korinthus 9:8-15; Jelenések 14:12

„Ők pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban” (ApCsel 2:42, RÚF).

Az egyház egységét a Jézusban, azaz az igazságban való közös, lelki tapasztalat adja. *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam”* (Jn 14:6). Az erős kötelékek a közös lelki út és tapasztalatok során kovácsolódnak. Ez történt a korai adventistákkal is a Millermozgalomban. Szívből összekötötte őket, amit 1844-ben együtt átéltek, miközben megpróbálták magyarázatot találni a csalódásukra. Ebből született meg a Hetednapos Adventista Egyház, majd így ismerték fel az advent előtti ítélet igazságát és mindazt, ami ebből következik.

Jézus mennybemenetele után a tanítványok tapasztalata bizonyosság Isten Igéjének, az imának és a közösségnek az ereje mellett, amelyek az igen eltérő háttérű hívők között egységet és összhangot tudtak létrehozni. Még ma is lehetséges ugyanezt!

„Állítom, hogy az istentiszteletnek különösen fontos eleme a közösség... Semmi sem helyettesítheti a keresztény felismerését, hogy lelki kötelék egyesíti a többi hívővel és Jézus Krisztussal... Jézus Krisztus először önmagához vonja az embert, majd pedig testében, az egyházban mindig egységre vezet más hívőkkel” (Robert G. Rayburn: *O Come, Let Us Worship*. Grand Rapids, 1980, Baker Book House, 91. o.).

A FELKÉSZÜLÉS NAPJAI

Jézus a halála előtt a tanítványaival töltött utolsó óráiban megígérte, hogy nem hagyja őket magukra. Elküld más Vigasztalót, a Szentlelket, hogy szolgálatuk során kísérje őket. A Lélek emlékezteti majd követőit a szavaira és tetteire (Jn 14:26), elvezeti őket még több igazságra (Jn 16:13). Mennybemenetele napján az Úr megerősítette ígérését: „*ti azonban Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva... vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok*” (ApCsel 1:5, 8). A Szentlélek erejét kapják a tanítványok, hogy bizonyoságot tudjanak tenni Jeruzsálemben, Júdeában, Samáriában és az egész földön (ApCsel 1:8).

ApCsel 1:12-14 versei szerint mit tettek a tanítványok tíz napig?

Ezt a tíz napot intenzív lelki felkészülés időszakaként képzelhetjük el, ami alatt a tanítványok felidéztek közös emlékeiket Jézussal, a tetteit, a tanításait és a csodáit. „*Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel, kitartoán imádkoztak*” (ApCsel 1:14, ÚRK).

„Mialatt a tanítványok az ígélet beteljesedésére vártak, őszinte bűnbánattal alázták meg szívüket és vallották meg hitelenségüket. Visszaemlékeztek Krisztusnak halála előtt mondott szavaira, s jobban megértették azok értelmét. Az emlékezetükből kiesett igazságok felelevenedtek bennük és ezeket ismételték egymásnak. Önváddal illették magukat, amiért a Megváltót félreértették. Csodálatos életének jelenetei egymás utáni képekben vonultak el szemük előtt. Amint tiszta, szent életéről elmélkedtek, úgy érezték, hogy semmilyen fáradtság nem lehet túl terhes, semmilyen áldozat túl nagy, ha életükben bizonyoságot tehetnek Krisztus szeretetre méltó jelleméről. Ő, ha még egyszer átélhetnék az elmúlt három esztendőt – gondolták –, mily más-ként cselekednének! Ha a Mestert csak még egyszer viszontláthatnák, mennyire igyekeznének iránta érzett mély szeretetüket kimutatni, s mily őszintén bánkódnának minden egyes szó vagy hitetlen cselekedet által neki okozott fájdalom miatt. De vigasztalta őket az a gondolat, hogy bocsánatot nyertek. Elhatározták, amennyire lehet, jóvá teszik hitelenségüket és Krisztust bátran megvallják a világ előtt... Félretettek minden nézeteltérést, hatalom utáni vágyat és szoros keresztényi közösségbe kerültek egymással” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 23-24. o.).

A hit kérdésében mi az, amit szívesen másképp csinálnál? Mit tanulhatunk a múltbeli dolgokat megbánva, hogy a jövő jobb legyen?

BÁBELTŐL PÜNKÖSDIG

A Jézus mennybemenetelét követő napok lelki felkészülése a pünkösdi eseményekben ért a tetőfokára. Az 1. versből megtudjuk, hogy aznap, közvetlenül a Szentlélek kiáradása előtt a tanítványok mind egy helyen, együtt voltak „*egyakarattal*” (ApCsel 2:1). Az Ószövetségben a három fő ünnep közül a második volt a pünkösd, amelyen minden izraelita férfinak részt kellett venni. A páska után ötven nappal (görögül *pentekoste*, „ötvenedik nap”) tartották. A héberek ezen az ünnepen mutatták be a nyári aratásuk első zsengejét hálaáldozatul Istennek. Valószínű, hogy Jézus korára a pünkösd ünnepének része lett a Sínainál történt törvényadásról való megemlékezés is (2Móz 19:1). Tehát itt is látható Isten törvényének folyamatos fontossága, mint ami részét képezi a Jézusról szóló keresztény üzenetnek, hiszen az Ő halála megbocsátást kínál minden megtérőnek, aki megszegte Isten törvényét. Nem csoda, hogy az utolsó napokkal kapcsolatos egyik meghatározó igében szó van a törvényről és az evangéliumról is: „*Itt van a szenteknek békeességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12).

Mint a Sínai-hegynél, amikor Mózes megkapta a Tízparancsolatot (2Móz 19:16-25; Zsid 12:18), úgy e pünkösdi alkalomkor is számos rendkívüli jelenség történt: „*hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és szálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak*” (ApCsel 2:2-4, RÚF).

Mi a jelentősége az ApCsel 2:5-13 szakaszában leírt különleges eseménynek?

A pünkösd örömnep volt, az Úr gazdag áldásaiért való hálaadás ünnepe. Talán innen jöhetett a részegség hamis vádja (ApCsel 2:13-15). Isten hatalmas különösen meglátszik abban, hogy eltérő nyelveken beszéltek, illetve hallották az üzenetet. Az egész Római Birodalomból az ünnepre, Jeruzsálembe érkező zsidók a saját nyelvükön értették azt az üzenetet, hogy Jézus a Messiás. Az emberi család kezdeti szétszéledését és az etnikai csoportoknak Babel tornyánál kezdődő kialakulását a pünkösd sajtóságtól segít visszafordítani. A kegyelem csodája az emberiség családjának újbóli egyesítését kezdte el. Isten globális egyházának az egysége a bizonyossága annak, hogy milyen is Isten országa, hiszen azt állítja vissza, ami Babelnél elveszett.

A KÖZÖSSÉG EGYSÉGE

Péter prédikációjára és a bűnbánatra, megtérésre szólító felhívására válaszul mintegy háromezren fogadták el, hogy Jézus a Messiás, akiben teljesülnek az Izraelnek tett ószövetségi ígéretek. Isten munkálkodott mindezeknek az embereknek a szívében. Sokan messze földön is hírét vették Jézusnak, és abban a reményben utaztak Jeruzsálembe, hogy megláthatják. Némelyek azelőtt talán már látták Jézust és hallották tőle Isten üdvözítésének üzenetét, de nem döntöttek, hogy a követői lesznek. Pünkösdkor Isten csodálatos módon hatott a tanítványok életére, és Jézus feltámadásának tanúiként használta fel őket. Ekkor az emberek megértették, hogy Jézus nevében bocsánatot nyerhetnek bűneikre (ApCsel 2:38).

Jézus korai követői mi mindent tettek ApCsel 2:42-47 szakasza szerint? Mi hozta létre a bámulatos egységet a közösségükben?

Különösen érdemes figyelni rá: az új hívők közösségének az volt az első tevékenysége, hogy az apostoloktól tanulták az üzenetet. A bibliai oktatás fontos az új hívők lelki fejlődésének előmozdításában. Jézus meghagyta a tanítványainak a nagy misszióparancsban, hogy tanítsák meg az embereknek „*mindazt, amit én parancsoltam néktek*” (Mt 28:20). Az új közösség időt szánt arra, hogy mindent megtudjanak Jézusról az apostoloktól. Valószínűleg hallottak Jézus életéről és szolgálatáról, a tanításairól, példázatairól, prédikációiról, a csodáiról, ráadásul mindezt úgy magyarázták el nekik, hogy ezek jelentették a héber Szentírásban a próféták írásainak beteljesülését.

Az imádkozásra és a kenyér megtörésére is időt fordítottak. Nem egészen világos, hogy a kenyér megtörése utalás-e az úrvacsorára, vagy pedig egyszerűen az együtt elköltött ételre vonatkozott, mint ahogy ApCsel 2:46 verse sejteti. A közösség említése bizonyára azt jelöli, hogy az újonnan alakult csoport rendszeresen, sok időt töltött együtt úgy a jeruzsálemi templomban, ami továbbra is istentiszteleti központként funkcionált, mint a magánházaknál. Szoros kapcsolatot áptaltak egymással. A hívők közösségének létfontosságú eleme az imádság, ami a lelki fejlődéshez elengedhetetlen. A hívők új közössége időt fordított az istentiszteletre. Azt olvassuk, hogy „*kitartóan*” (ApCsel 2:42, RÚF) végezték mindent. A kitartó közösség hatására jó kapcsolataik alakultak ki másokkal Jeruzsálemben. Azt olvashatjuk róluk, hogy „*kedvelte őket az egész nép*” (ApCsel 2:47, RÚF). Kétségtelen, hogy a Szentlélek munkája az életükben nagy hatást gyakorolt a körülöttük élőkre, erős bizonyosággként Jézus Messiás-voltának igazsága mellett.

NAGYLELKŰSÉG ÉS KAPZSISÁG

Lukácstól megtudjuk, hogy nem sokkal pünkösöd után Jézus követőinek közösségében természetes módon, kölcsönösen támogatták egymást. „*Mind-azok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és birtokaikat eladogatták, és szétosztogatták mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége volt*” (ApCsel 2:44-45, ÚRK).

A javak közös felhasználása nem a közösség elvárása volt, hanem a tagságon belül az egymás iránti szeretet önkéntes megnyilatkozása, valamint az egység valós kifejezése. Bizonyos ideig fennmaradt a javak közössége, amiről további részleteket találunk *Az apostolok cselekedetei* 4. és 5. fejezetében. Ezzel a témával az Újszövetség más részein is találkozunk, amint a következőkben is látni fogjuk. Ezzel kapcsolatban hallunk először Barnabásról. Vagyonos embernek tűnik, akinek földterülete volt. Miután azt eladta, az érte kapott pénzt az apostolokhoz vitte (ApCsel 4:36-37).

Olvassuk el ApCsel 4:32-37 és 5:1-11 szakaszait! Hasonlítsuk össze Barnabás, illetve Anániás és Szafira viselkedését, hozzáállását! Mi volt a probléma a házaspár esetében?

A Szentléleknek való arcátlan hazugság bűnén túl kimutatták a kapzsiságukat és a pénzsóvárságukat is. Talán nincs még egy olyan bűn, ami gyorsabban tönkretenné a közösséget és a testvéri szeretetet, mint az önzés és a mohóság. A korai egyházban meglévő közösségi szellemre Barnabás a pozitív példa, Anániás és Szafira pedig az ellenkezője. Lukács hű képet fest, amikor közli ezt a történetet a közösség kevésbé erényes tagjairól.

A Tízparancsolatban (2Móz 20:1-17) az utolsó, az irigységre vonatkozó parancsolat eltér a többitől. Míg más rendelkezések az Isten akaratát szemmel látható módon áthágó tettekre vonatkoznak, az utolsó olyasmit érint, ami a szívben bújik meg. Mások tulajdonának megkívánása nem cselekedet, inkább gondolati folyamat. A kapzsiság és társa, az önzés nem látható bűn, hanem a bűnös emberi természet állapota. Csak akkor válik nyilvánvalóvá, amikor önző tettekben mutatkozik meg, mint ahogyan Anániás és Szafira esetében történt. Bizonyos értelemben az utolsó parancsolat mutat rá a gonoszság gyökerére, ami az összes többi parancsolat által elítélt tettekben nyilvánul meg. Pénzsóvárságukkal utat nyitottak a szívükben Sátán befolyásának, ez vette rá őket arra, hogy hazudjanak Istennek. Júdást is erre vezette rá a mohóság.

GONDOLJ A SZEGÉNYEKRE!

Az őskeresztény egyházban az egység kimutatásának általában az volt a kézenfekvő módja, ha az emberek felajánlották javukat a közösségnek. *Az apostolok cselekedetei* első fejezeteiben bemutatott nagylelkűség témáját folytatva Pál kéri az általa alapított gyülekezeteket Macedóniában és Akhájában, hogy támogassák a jeruzsálemi szegényeket (lásd ApCsel 11:27-30; Róm 15:26; 1Kor 16:1-4; Gal 2:10). Ajándékuk egyértelműen kifejezi, hogy a főleg pogány hátterű hívőkből álló gyülekezetek szeretettel törődnek a jeruzsálemi, zsidó származású testvéreikkel. Kulturális és etnikai különbségeik dacára együtt képezik Krisztus testét és ugyanazt az evangéliumot szeretik. A szükségben lévőkről való gondoskodás nemcsak bizonyítja a már meglévő egységet, hanem erősíti is azt.

Pál szerint milyen következményeket von maga után a korinthusi gyülekezet nagylelkűsége (lásd 2Kor 9:8-15)?

Az őskeresztény gyülekezetben tapasztalt egység mutatja, hogy mi az, amit ma is meg lehet tenni. Csakhogy az egység nem valósult meg anélkül, hogy minden hívő szándékosan elkötelezte volna magát mellette! A korai egyház vezetői szolgálatuk részének tekintették, hogy erősítsék az egységet Krisztusban. A férj, a feleség és a gyerekek szeretete is olyan elköteleződés, amit naponta, tudatosan ápolni kell, és így van ez a hívők egységével is. A Biblia számos helyen bátorít a Krisztusban való egységre, ami többféleképpen meg is mutatkozott. Az őskeresztény egyházban az egység erősítésének kézenfekvő eleme volt az imádság, az istentisztelet, a közösség, a közös látásmód és Isten Igéjének tanulmányozása. Nemcsak a küldetésüket mérték fel, miszerint hirdetniük kellett az evangéliumot minden népnek, hanem azt is felismerték, hogy felelősséggel tartoznak egymásért, szeretniük, támogatniuk kell egymást. Egységük a helyi közösségeiken belüli nagylelkűségben és egymás támogatásában mutatkozott meg, szélesebb körben pedig a többi gyülekezettel való kapcsolatukban, még ha nagy távolságok választották is el őket.

„Jótekonyságukkal bizonyították, hogy nem hiába nyerték el Isten kegyelmét. Csak a Lélek általi megszentelődés hozhatja létre ezt az áldozatkészséget! A hívők és a hitetlenek szemében ez a kegyelem csodája volt” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 227. o.).

Hogyan tapasztaltuk már a nagylelkűség áldásait egyénileg és a gyülekezetben? Vagyis milyen áldásban részesült, aki mások javára adakozott?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A Lélek adománya” c. fejezet, 23-30. o.

„A hívők e nagylelkűsége [ApCsel 2:44-45 és 4:32-35 verseiben] a Szentlélek kitöltésének volt az eredménye. Aki elfogadta az evangéliumot, »...szívében és lelkében egy volt«. Egyetlen közös érdek uralta őket: a rájuk bízott misszió sikere. A haszonlesésnek nem volt helye életükben. Testvéreik és a magukévá tett ügy iránti szeretetük nagyobb volt a pénz és a vagyon szereteténél. Munkájuk bizonyította, hogy az ember lelkét többre becsülték a földi jólétnél. Ez így lesz mindig, valahányszor Isten Lelke birtokba veszi az életet. Akiknek szívét Krisztus szeretete tölti be, híven követik annak példáját, aki érettünk szegénnyé lett, hogy az Ő szegénysége által gazdagok legyünk. Az Isten kezéből nyert minden adományt – pénzt, időt, befolyást – az evangélium előrehaladásának eszközeként értékelnek. Így volt ez az ősegyházban. És ha a ma egyházában az lesz látható, hogy a Lélek erejével a tagok a világ dolgaitól elfordulnak, és készek áldozatot hozni abból a célból, hogy embertársaik hallhassák az evangéliumot, a hirdetett igazságok hatalmas befolyást árasztanak a hallgatókra” (i. m. 47. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Keressük meg az e heti tanulmányban azokat a tényezőket, amelyek segítették az őskeresztény egyház egységének kialakulását! Mai egyházunk hogyan járhat el hasonlóképpen? Vagyis, mi hiányzik nálunk, ami abban az időben megvolt a hívők között?
2. Az újszövetségi kor első gyülekezetei nagylelkű adományokat küldtek a jeruzsálemi szegények megsegítésére. Mi mindenben vehetünk példát róluk ma? És mi a helyzet az egyéb szociális kérdésekkel? Hogyan kapcsolódhatnak be a gyülekezetek a szegénység elleni harcba és az alapvető szükségletek biztosításába a környezetükben?
3. Milyen tanulságokat vonhatunk le Anániás és Szafira szomorú történetéből? „...*nagy félelem*” támadt a gyülekezetben a halálesetek nyomán. Miért fontos ez a kifejezés ApCsel 5:5, 11 verseiben?

ÖSSZEFOGLALÁS: Az őskeresztény egyház gyorsan növekedett, mert Jézus tanítványai tudatosan felkészültek a megígért Szentlélek kitöltésére. A Szentlélek a közösségük és a hitük révén készítette fel a szívüket pünkösdre. Utána pedig a Lélek tovább formálta az új közösséget, amint ez meglátszik egymás és mások iránti nagylelkű tetteikben, valamint az egyház gyors fejlődésében.

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:

LÉGGÖMBÖK

Különös látvány volt
a régmúlt időkből,
amikor magasba emelték
a léggömbök a virágcsokrokat.

A mi imacsokrainkat
mi emeli,
ki emeli magasba?

Sápadt fohászainkat,
ólomsúlyú bánatainkat
elbírnák-e
a hit léggömbjei?